

Les altres dues fires comarcals que volem referenciar tenen a veure amb productes alimentaris, com les galetes a la cinquena edició de la Fira de la Galeta de Camprodon, i els formatges a la Fira Europea del Formatge, a Ripoll.

Sobre les festes de tardor, s'han celebrat les festes majors de Setcases, dedicada a sant Miquel; la de Llanars, sota l'advocació dels sants Cosme i Damià; la de l'excolònia tèxtil Estabanell-Cavallera, i la del barri de Sant Miquel de la Roqueta, a Ripoll. Val a dir que l'arquitecte modernista Joan Rubió i Bellver, deixeble d'Antoni Gaudí, va ser l'encarregat de bastir l'edifici de la capella del sant arcàngel, i que està protegida com a bé cultural d'interès local. També hi ha hagut els aplecs del Remei de Camprodon i el de Ripoll, el dia 8 d'octubre.

Pel que fa a festes de tarannà laic, s'ha celebrat la del Grito (el dissabte 23 de setembre) a la vila de les Abadesses, que hi té lloc des de l'any 2005, i la V Biennial del Metall a Campdevànol. La festa mexicana del Grito commemora la proclamació de la independència de Mèxic i hi va participar, gràcies al bon temps, una munió de gent que va seguir totes les activitats organitzades al voltant d'aquest esdeveniment, el punt àlgid del qual va ser a les set de la tarda, en què la cònsol de Mèxic, des de

la balconada del Palmàs, proclamà «El Grito de la Independencia». La Biennial del Metall, els dies 6, 7 i 8 d'octubre, va continuar amb els seus objectius de potenciar-la i de fer-la créixer, a més de ser un espai de trobada entre empreses, institucions, forjadors artístics i persones vinculades al món del ferro.

Per anar acabant aquesta crònica, volem fer unes nòtules sobre art per ressenyar les diverses exposicions que al llarg dels mesos tardorals es pogueren veure a la comarca i que s'inauguraren els primers dies de la tardor a Sant Joan de les Abadesses, Camprodon i Ripoll. A l'Espai Art l'Abadia, a la vila de les Abadesses, va ser l'exposició de ceràmica de la ceramista Maria Teresa Capeta, i a la Sala Joan Maragall del mateix palau de l'Abadia, l'exposició de dibuixos dels germans Joan i Raimon Palau Juncà; a Ripoll, al Museu Etnogràfic, l'exposició en memòria del pintor camprodoní Manel Surroca (1917-2007); i a Cal Marquès de Camprodon, les pintures del polifacètic artista Fernando Vila. Com a acte cultural, va tenir lloc la Jornada de Fotografia del Transhumant Festival al balneari ribetà de Montagut, durant la qual es va lliurar el premi a la trajectòria fotogràfica Transhumant 2023 a la fotògrafa Anna Turbau.

LA SELVA

Text i foto > SEBASTIÀ GODAY

Un selvatà cronista | Va ser a Girona —aviso—, al Saló de Descans del Teatre Municipal, on va ser revestit, en públic, el riudellotenc i, per tant, selvatà, Joan Boadas i Raset com a cronista oficial de la ciutat de Girona, en una cerimònia emotiva i erudita en què Boadas, acompanyat per una bona part dels arxivers gironins i amics, va poder glossar els seus precedents en el càrrec amb erudició i lleugeríssims tocs d'humor enllaçant la seva feina d'arxiver, en què va arribar al màxim nivell professional amb el reconeixement del prestigiosíssim premi Ehmmed Leahy. Va estar acompanyat per molts dels seus amics, la família i per raons d'ordre de prioritats, per només dos dels cinc alcaldes de Girona a qui va retre comptes. De tots els seus sis precedents com a cronista oficial de la ciutat de Girona, només el primer no va escriure a la REVISTA DE GIRONA; els altres cinc han estat grans col·laboradors de la revista amb més o menys assiduitat. Sobretot Joaquim Pla Cargol, Lluís Batlle Prats, Enric Claudi Girbal, Jaume Marqués Casanovas i, no hi podia faltar, el seu antecessor,

GIRONINS A L'EXTERIOR

Text > CARLA PLANS-FÜSI,
resident a Graz (Àustria)

Nascuda i arrelada a la Garrotxa (de pare català i mare d'origen alemany), vaig estudiar medicina a la UAB amb intenció de no abandonar les entranyables contrades catalanes, i em vaig graduar el 2006 a la facultat de l'Hospital de Sant Pau de Barcelona. Durant l'últim semestre vaig fer un Erasmus (programa d'intercanvi d'estudis dins de la UE) en el qual vaig conèixer el meu futur marit, d'origen hongarès. L'amor va ser, doncs, el que em va fer deixar terres catalanes l'any 2007 per anar a viure i treballar al nord d'Alemanya, a l'antiga Alemanya Oriental. Cap semblança amb les terres gironines, ni en sentit paisatgístic ni culinari. Tot i això, l'oli d'oliva m'ha

Enric Mirambell Belloch, cronista del 1987 al 2020, any en què va traspasar, i a qui tots els darrers col·laboradors de la REVISTA DE GIRONA hem admirat per la seva erudició gironina i per la seva prodigiosa memòria. Amb tot, no podem deixar de banda que el nou cronista de la ciutat de Girona ha estat un assidu d'aquestes pàgines i que en el darrer número, el 340, va ser entrevistat per Jordi Grau. Resident a la Selva, es-

perem que noms com Can Barretó, Can Masgrau, la Thiona o la Pequeña, entre d'altres, serveixin per emmarcar-lo a la comarca i a la seva biografia vital. Per molts anys!

Arts escèniques | A mitjan setembre va tenir lloc a deu espais públics d'Arbúcies la segona edició de la Mostra Internacional Multidisciplinària d'Arts escèniques, el festival MIMAA,

que al llarg d'un cap de setmana va omplir la vila amb tota mena d'espectacles de carrer: des de malabars fins a pallassos, circ, dansa o teatre, amb una vintena de companyies internacionals i artistes de gran reputació en aquests àmbits creatius, i sempre a preus populars. Tot complementat amb xerrades i presentacions a l'Hotel Internacional i el Cafè Jardí Torres, ambdós d'acreditada centralitat. Un festival que encomana alegria, treball i la voluntat del seu director, Pau Palau Durban, d'acostar una part de les arts escèniques a tota mena de públic, amb una gran qualitat i visibilitat. Una joia que cal preservar.

Festa de la Ratafia | S'acaba de publicar el cartell de la 42a Festa de la Ratafia a Santa Coloma de Farners, que enguany retrà homenatge a un personatge únic, l'ínclit Lluís Bayés Saurina (1948), que ens va deixar a finals de maig i que en va ser un puntal indispensable per les seves qualitats anàrquiques i, alhora, solidàries, arrelades en la tradició i en el surrealisme. Ancorat al paisatge selvatà i a la Confraria de la Ratafia, que ha demanat a Elsa Batallé que l'immortalitzés retratant-lo a la noguerina —de la nou s'aprofita tot—, per al cartell del 2023. Una ratafia?

>> Un moment de la presentació del selvatà Joan Boadas com a cronista oficial de Girona.

acompanyat sempre, i un bon fuet o una llonganissa de la Vall d'en Bas han tingut un lloc reservat a la maleta. Encara que el meu marit sigui hongarès, la gastronomia catalana té prioritat a casa. Pel que fa a l'idioma vehicular, podríem dir que som trilingües. Parlem alemany entre el meu marit i jo; català entre el meu fill i jo, i entre el meu marit i el meu fill, parlen hongarès.

Després de dotze anys vivint i treballant d'anestesiista a la regió de Pomerània, la vida ens ha portat a desplaçar-nos una mica més cap al sud-est, fins a Graz, la capital austríaca d'Estíria. Amb un toc d'aire mediterrani, ja que Itàlia està a dues hores i mitja amb cotxe, i amb un clima més semblant al de la Garrotxa, l'adaptació ha sigut més fàcil. Tant, que casualment vam tenir contacte amb la comunitat cata-

lana de Graz, que existeix des de fa uns deu anys. De trobades amistoses per fer paellades, partits de futbol, castanyades, per fer cagar el tió amb els més petits, per celebrar la Diada de Catalunya... ha sorgit el Casal Català de Graz, que a principis d'any ha estat reconegut oficialment per la Generalitat de Catalunya, i del qual soc la presidenta. Actualment, amb més de setanta socis, fem reunions mensuals per planificar activitats. Sense local i sense subvencions, sobrevivim gràcies a les quotes dels socis. Encara ens queden hores de dedicació i treball per poder omplir els formularis de les subvencions que esperem poder emprar, entre altres coses, per pagar les classes de català als més petits.

Tot i així, el casal es nodreix de la capacitat dels socis de debatre totes les qüestions polítiques i socials que suc-

ceeixen a casa nostra. Esperem, doncs, que el nostre casal de Graz tiri endavant positivament, tant en el sentit social com en el polític, amb vista a les entitats d'Àustria i Catalunya.

De trobades amistoses per fer paellades, partits de futbol, castanyades, per fer cagar el tió amb els més petits, per celebrar la Diada de Catalunya... ha sorgit el Casal Català de Graz